

HỒI THỨ SÁU

TẮT ĐÈN NHÀ NGÓI CŨNG NHƯ NHÀ TRANH

Nhưng Tiêu Thu Vĩ đã lầm to.

Anh chàng đui mù này ngoài cách dùng tai nghe phong thanh lại còn thứ cảm giác khác rất kỳ diệu và rất thần bí.

Gã phảng phất cảm giác thấy đèn trí mạng chân chính chẳng phải là cây thương mà là thanh kiếm, mặc dù gã không nhìn thấy mà cũng không nghe thấy tiếng gió về thanh kiếm phóng ra.

Kiếm chưa đâm tới, Hoa Mãn Lâu đột nhiên xoay mình. Cây luyện tử thương lướt qua trên vai thì hai tay gã đã chụp lưỡi kiếm.

" Cắc cắc " mấy tiếng vang lên. Thanh trường kiếm bằng thép đúc đột nhiên biến thành ba khúc.

Hoa Mãn Lâu chưa dứt ruột thì thanh kiếm đã gãy rồi.

Chỉ còn lại một khúc mà lại bị Hoa Mãn Lâu nắm giữ trong tay.

Độc Cô Phương xoay tay một cái. Cây luyện tử thương đã quán lấy lưỡi kiếm.

Người Hoa Mãn Lâu lướt đi ba trượng đến bên cửa sổ ngồi trúng vào một cái ghế. Độc Cô Phương sững sốt.

Tiêu Thu Vĩ mặt đỏ như ráng chiều bỗng biến thành lợt lạt như tờ giấy trắng.

Hoa Mãn Lâu mỉm cười nói :

-Bản tâm tại hạ không muốn đắc tội với Tiêu tiên sinh nhưng Tiêu tiên sinh phóng kiếm đâm kẻ đui mù không khỏi có điều quá tàn nhẫn. Tại hạ chỉ hy vọng sau này Tiêu tiên sinh sẽ thay đổi chiêu kiếm khác, lúc ra tay đối phó với người ta nên dành cho đối phương một chút lối thoát. được như vậy thì các hạ sẽ sống lâu hơn.

oOo

Trong vườn hoan nở đầy giàn nhưng rất nhiều cành bị đứt.

Bây giờ Lục Tiểu Phụng mới biết những hoa tươi mà Đan Phụng công chúa đem đi đều lấy ở đây.

Giữa lúc ấy lại ngó thấy cô bé kia.

Thượng Quan Tuyết Nhi đứng trong bụi hoa dưới ánh tà dương chênh chếch soi tối, chiếu vào mái tóc mềm rười rượi của thị.

Thị vẫn ngoan ngoãn tựa hồ chưa hề nói dối nửa câu.

Lục Tiểu Phụng không nhin được lại hô :

-Tiểu biểu thư !

Thượng Quan Tuyết Nhi quay lại nhìn chàng vừa cười vừa đáp :

-Ồ ! Tiểu biểu đệ !

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Biểu thư mạnh giỏi chứ ?

Thượng Quan Tuyết Nhi đáp :

-Ta không mạnh giỏi đâu.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Tại sao vậy ?

Thượng Quan Tuyết Nhi đáp :

-Ta có tâm sự rất nhiều chuyện lo lắng.

Lục Tiểu Phụng chợt phát giác cặp mắt của thị sáng ngời giương to lên như trong lòng có mối lo âu không nói ra được. Thậm chí cả nụ cười cũng biến thành miễn cưỡng.

Chàng không nhin được hỏi :

-Cô có tâm sự gì ?

Thượng Quan Tuyết Nhi đáp :

-Ta đang lo lắng về sư thư.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Thư thư cô ư ? Thượng Quan Phi Yến phải không ?

Thượng Quan Tuyết Nhi gật đầu.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Cô lo cho y về chuyện gì ?

Thượng Quan Tuyết Nhi đáp :

-Đột nhiên y mất tích.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Mất tích từ hồi nào ?

Thượng Quan Tuyết Nhi đáp :

-Từ ngày Hoa Mãn Lâu đến đây mà cũng là ngày chúng ta đi kiếm người.

Lục Tiểu Phụng trợn mắt lên hỏi :

-Cô đã lo âu sao không đi kiểm y ?

Thượng Quan Tuyết Nhi đáp :

-Vì y đã nói là ở lại đây chờ bọn ta về.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Những lời y nói cô tin cả chứ ?

Thượng Quan Tuyết Nhi đáp :

-Dĩ nhiên ta tin y.

Lục Tiểu Phụng không nhịn được cười hỏi :

-Y đã không ra đi thì sao không thấy ?

Thượng Quan Tuyết Nhi đáp :

-Ta nghĩ không ra nên mới đi kiểm y.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Ở trong vườn hoa này ư ? Không lẽ y đã ở trong vườn hoa này mấy ngày nay ?

Thượng Quan Tuyết Nhi đáp :

-Không phải ta kiểm y mà là kiểm thi thể y.

Lục Tiểu Phụng chạy mày hỏi :

-Sao lại thi thể y ?

Thượng Quan Tuyết Nhi đáp :

-Ta chắc y bị người ta giết chết và chôn thi thể ở trong vườn hoa này.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Đây là nhà của các cô, chẳng lẽ lại có người vào giết y ?

Thượng Quan Tuyết Nhi đáp :

-Nơi đây tuy là nhà của bọn ta nhưng trong nhà còn có nhiều người ngoài.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Người ngoài là những ai ?

Thượng Quan Tuyết Nhi đáp :

-Tỷ như bạn người là Hoa Mãn Lâu.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Cô tưởng Hoa Mãn Lâu cũng giết người được ư ?

Thượng Quan Tuyết Nhi đáp :

-Sao lại không được ? Ai cũng có thể giết người. Thậm chí lão Vương gia cũng làm được.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Vương gia cũng có thể giết y được ư ? Tại sao vậy ?

Thượng Quan Tuyết Nhi đáp :

- Vì ta không biết tại sao nên ta phải tìm kiếm.

Lục Tiểu Phụng thở dài nói :

- Cô nghĩ nhiều quá, một cô gái mới hai mươi tuổi không nên nghĩ nhiều như vậy ?

Thượng Quan Tuyết Nhi nhìn chàng hồi lâu rồi thủng thẳng nói :

- Ai bảo ta mới hai mươi tuổi ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Biểu thư của cô bảo vậy.

Thượng Quan Tuyết Nhi hỏi :

- Y bảo gì người cũng tin mà sao người lại không tin ta.

Lục Tiểu Phụng ngập ngừng đáp :

- Vì...

Thượng Quan Tuyết Nhi cười lạt ngắt lời :

- Vì trời sinh ra ta có vẻ là con người biết nói dối phải không ?

Lục Tiểu Phụng cười lạt :

- Ít ra cô cũng có thể giống cô gái hai chục tuổi.

Thượng Quan Tuyết Nhi lại nhìn chàng hồi lâu rồi thở dài nói :

- Người phải cái bệnh tự cho mình là thông minh. Những điều đáng tin người không tin, những điều không đáng tin thì người lại tin.

Thị nói câu này vừa dứt thì bóng người thấp thoáng rồi biến mất vào trong bụi hoa.

Bóng tối mịt mờ, không còn một chút ánh tịch dương nào nữa. Một màn tối đen bao phủ cõi mệnh mang.

Đây vườn hoa tươi cũng dần dần mất hết màu sắc.

Lục Tiểu Phụng đứng trước cảnh mịt mờ này đột nhiên cảm thấy phảng phất như mình ở trong đám sương mù.

Bóng đêm càng dày đặc, trong nhà không có đèn lửa.

Lúc Lục Tiểu Phụng bước vào, Hoa Mãn Lâu còn ngồi bên cửa sổ dường như để hưởng thụ ngọn gió đêm từ ngoài thổi vào. Ngọn gió đêm đem theo mùi hương thơm ngát.

Gã tùy nơi tùy lúc bao giờ cũng hưởng thụ.

Lục Tiểu Phụng đột nhiên cất tiếng hỏi :

- Bọn họ đã đến đây rồi chứ ?

Hoa Mãn Lâu hỏi lại :

- Ai đến đây ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Độc Cô Phương và Tiêu Thu Vĩ.

Hoa Mãn Lâu hỏi :

-Công tử biết chúng tới đây ư ?

Lục Tiểu Phụng cười đáp :

-Chỉ có Liễu Dư Hận là không đến hạ sát huynh đài về chuyện này nhưng bọn chúng... bọn chúng không giết nổi huynh đài.

Hoa Mãn Lâu giương cặp mắt chẳng nhìn thấy gì ngó Lục Tiểu Phụng cười nói :

-Công tử dường như tính rất đúng.

Lục Tiểu Phụng cười đáp :

-Tại hạ không tính đúng thì vừa rồi đã chẳng chuồn đi.

Hoa Mãn Lâu hỏi :

-Công tử cố ý khiêu khích cho bọn họ đến đây, lại cố ý chuồn đi để hai người chúng giết tiểu đệ ư ?

Gã thờ dài nói tiếp :

-Những ông bạn như thế thật khó mà kiếm được.

Lục Tiểu Phụng đột nhiên thở dài đáp :

-Thượng Quan Phi Yến của huynh đài cũng khó kiếm lắm.

Hoa Mãn Lâu hỏi :

-Công tử kiếm nàng ư ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Cả cô em y kiếm còn không thấy thì tại hạ kiếm thế nào được ?

Hoa Mãn Lâu vẻ mặt đang bình tĩnh hơi lộ chút lo âu. Đối với sự mất tích đột ngột của cô này, hiển nhiên gã tỏ ra cảm xúc khác thường, cảm xúc đến nỗi muốn che dấu cũng không che dấu được.

Mỗi cảm xúc đã vào trái tim thì chẳng khác gì hạt trân châu trong đồng cát, bất cứ ai cũng ngó thấy ngay.

Lục Tiểu Phụng dĩ nhiên đã nhìn thấy liền hỏi :

-Huynh đài đã gặp muội muội của cô chưa ?

Hoa Mãn Lâu đáp :

-Chưa gặp.

Lục Tiểu Phụng thở dài nói :

-Huynh đài còn hên vận lắm, ít ra còn hên hơn tại hạ.

Hoa Mãn Lâu hỏi :

-Muội muội của nàng quý quá lắm hay sao ?

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười đáp :

-Há phải chỉ quý phái mà thôi, đúng là một con tiểu yêu tinh. Thị đã nói dối đến bảo người chết hãy còn sống lại, lại thêm cái bệnh đa nghi nữa.

Hoa Mãn Lâu hỏi :

-Một vị tiểu cô nương đã có bệnh đa nghi rồi ư ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Bệnh đa nghi của thị so với bà già còn nặng hơn. Thị đa nghi đến độ ngờ là thư thư mình bị người mưu hại rồi, thậm chí ngờ cả đến Đại Kim Bằng Vương cũng có thể là hung thủ.

Chàng muốn cho Hoa Mãn Lâu vui lòng nên chàng vừa nói vừa cười. Nhưng Hoa Mãn Lâu vẫn không cởi mở tấm lòng.

Lục Tiểu Phụng không nhịn được hỏi :

-Huynh đài bảo thị tưởng tượng như vậy có tức cười không ?

Hoa Mãn Lâu đáp :

-Không có tức cười.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Thượng Quan Phi Yến chẳng qua là một vị tiểu cô nương nhiều lắm là cô gái biết nói dối. Cô gái đã mười tám, mười chín tuổi thì còn ai không biết nói dối ? Mà ai là người có thể hạ độc thủ trong vụ này ?

Hoa Mãn Lâu trầm mặc hồi lâu mới nói :

-Hiện giờ chỉ còn một đường hy vọng.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Hy vọng gì ?

Hoa Mãn Lâu mỉm cười đáp :

-Tại hạ chỉ hy vọng đêm nay họ đừng dùng rượu giả.

Câu này Lục Tiểu Phụng không hỏi đến. Gã cũng không phải là người thích rượu, không hiểu tại sao gã lại nói thế ?

Lục Tiểu Phụng nhìn gã, chợt nhận ra tiếng cười của gã biến thành có điều bí mật. Bất luận là ai một khi đã đến đây dường như đều biến tính ngay, biến thành con người thần bí, con người cổ quái.

Lục Tiểu Phụng chớp mắt mấy cái cũng lên giọng thần bí khẽ nói :

-Tại hạ cũng có điều hy vọng.

Hoa Mãn Lâu hỏi :

-Hy vọng cái gì ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Tại hạ chỉ hy vọng đêm nay họ có mời chúng ta thì không phải để ăn thịt bao tử người, không phải uống mê hồn tửu.

oOo

Một bữa thịnh yến bày ra trong nhà hoa sảnh để Đại Kim Bằng Vương thiết khách. Rượu nhắm rất dư dả và tinh khiết.

Rượu là rượu thật, đúng là rượu Hoa Điều thượng hảo cấ đã lâu năm.

Lục Tiểu Phụng nâng chung uống một hơi hết sạch, đột nhiên thở dài nói :

-Thứ rượu này tuy ngon tuyệt nhưng so với Ba Tư Bồ Đào Tửu đã uống thì hãy còn kém xa.

Đại Kim Bằng Vương cả cười đáp :

-Thứ rượu đó chỉ nên để thưởng hoa, rót ít và thỉnh thoảng nhắm một chút. Các hạ uống như vậy thì không khỏi cô phụ nó.

Hoa Mãn Lâu cũng mỉm cười nói :

-Đây không phải là y nhắm rượu. Mùi rượu như thế nào y cũng không phát giác ra được. Đưa rượu ngon cho y uống thật là uống.

Đại Kim Bằng Vương lại cười rộ nói :

-Túc hạ thật là đáng mặt tri kỷ của lục công tử.

Đêm nay chẳng những lão cao hứng mà cho mặc áo cẩm bào thêu rồng lộn bằng chỉ vàng, xem ra có vẻ một vị đại quốc vương mở thịnh yến khoản đãi đại tướng quân lúc xuất chinh.

Đan Phụng công chúa bình thời đã mỹ lệ, bữa nay lại càng kiều diễm hơn.

Nàng thân hành rót rượu vào chung cho Lục Tiểu Phụng rồi mỉm cười nói :

-Bọn tiện thiếp nhận thấy có uống rượu cách này mới thật là khí phách của nam hán tử, còn uống rượu nhấp một tý một như uống thuốc độc thù hạng nam nhân đó không được một cô gái nào để lọt vào mắt xanh.

Đại Kim Bằng Vương dựng mặt lên hỏi :

-Chẳng lẽ nữ hài tử đều thích hạng tửu quý ?

Đan Phụng công chúa đảo cặp mắt long lanh đáp :

-Uống rượu dĩ nhiên cũng có chút hư hoại.

Đại Kim Bằng Vương hỏi :

-Chút hư hoại thôi ư ?

Đan Phụng công chúa gật đầu đáp :

-Người uống rượu nhiều quá thì đến khi lớn tuổi thường sinh bệnh. Lúc mình không được rượu coi người khác uống lấy làm tức tối. Con người sinh lòng tức tối dĩ nhiên là chỗ không hay.

Đại Kim Bằng Vương lại muốn làm bộ mặt nghiêm nghị nhưng không nhịn được phải phì cười. lão nói :

-Tình thực khi lão phu còn trẻ tuổi cũng nốc rượu nhiều lắm mà còn uống lệ hơn Lục công tử.

Chủ nhân thông minh đều biết mời khách bằng những câu cười tiếng nói khiến cho người ta cảm kích hơn là rượu lắm thịt nhiều.

Lục Tiểu Phụng uống chung rượu rồi đột nhiên lên tiếng :

-Tại hạ định sáng sớm mai đi kiếm Tây Môn Xuy Tuyết.

Đại Kim Bằng Vương phụ họa :

-Hay lắm !

Lục Tiểu Phụng nói :

-Hắn đúng là con quái vật, nhất định đòi tại hạ đi hắn mới chịu ra mặt. Còn Chu Đình thì không cần.

Chàng lấy trong mình tờ giấy rách vừa dơ bẩn vừa nhàu nát mở ra rồi cầm chiếc đũa nhúng vào chén tương vạch chữ " Phụng " như rồng bay phượng múa.

Chàng trao cho Đan Phụng công chúa nói :

-Côn chúa muốn sai người nào đi cũng được, cứ cầm tờ giấy này đưa cho y là y sẽ theo người đó đến ngay.

Đan Phụng công chúa ngần ngại nói :

-Tiện thiếp nghe nói các vị đã lâu không nói với nhau một lời.

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Tại hạ không muốn nói với y, chỉ cần y đến đây mà thôi. Đó hoàn toàn là hai chuyện khác biệt.

Đan Phụng công chúa chớp mắt hỏi :

-Y không nói với công tử nhưng cứ nhìn thấy dấu hiệu của công tử là y chịu đi theo một người xa lạ đến một nơi xa lạ ư ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Cái đó không thành vấn đề.

Đan Phụng công chúa bật cười nói :

-Coi vị Chu tiên sinh này có vẻ là một quái vật.

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Há phải chỉ quái vật mà đúng là ma bùn.

Đan Phụng công chúa gấp tờ giấy lại mới phát giác ra tờ giấy rách này hiển nhiên là một tấm ngân phiếu năm ngàn lạng.

Nàng không nhịn được hỏi :

-Tờ ngân phiếu này còn đổi được tiền không ?

Lục Tiểu Phụng hỏi lại :

-Công chúa tưởng đây là của lấy cắp chăng ?

Đan Phụng công chúa đỏ mặt lên nói :

-Tiện thiếp bất quá chỉ nhận thấy các vị đã là hảo bằng hữu với nhau mà công tử dùng cách này để mời y, không hiểu y có khổi cho là công tử khinh y không, cũng không hiểu y có bức mình chăng ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Không có chuyện đó đâu.

Chàng vừa cười vừa nói tiếp :

-Người này có chỗ tốt duy nhất là ai cho y bao nhiêu tiền y cũng tuyệt không tức giận.

Đan Phụng công chúa mỉm cười nói :

-Vì y không phải là nguy quân tử. Cả công tử cũng thế.

Mình biết rõ bạn mình đang lúc đói bụng mà lại cứ tăng bốc bạn là thần tiên không ầm thực những đồ vật ở nhân gian thì chẳng thà người ta chết đói chứ không cầu ai. Mình biết bạn cần gửi cho chút tiền mà lại không gửi tiền chỉ gửi một phong thư khuyên bạn tự lực cánh sinh thì có phải là điều cao quý không ?

Giả tử mình là loại người này thì chẳng có ai là bạn hữu nữa mà chỉ cos mình bạn với mình.

Thượng Quan Đan Phụng không phải là hạng người này, hiển nhiên nàng đã hiểu ý Lục Tiểu Phụng.

Ngoài gương mặt xinh đẹp, công chúa còn hiểu biết người khác, lượng giải cho người ta. Hai điểm này khó tìm thấy trong mình một cô gái.

Phải là một cô gái rất thông minh mới hiểu người và lượng giải cho người. Những cô gái này thường khiến cho nam nhân động tâm vĩnh viễn hơn cả dung mạo.

Lục Tiểu Phụng đột nhiên phát giác ra càng ngày càng ưa thích cô gái này.

Cho đến bây giờ lòng chàng vẫn tưởng nhớ cô.

Đêm đã khuya, trong nhà không có đèn lửa, ngọn gió xuân nhẹ nhàng từ ngoài cửa sổ đưa lại mùi hoa thơm ngát. Lục Tiểu Phụng một mình nằm duỗi trên giường. Mắt chàng giương lên rất lớn.

Đêm khuya rồi mà sao chàng còn chưa ngủ ?

Phải chăng chàng đang đợi chờ ai ?

Dĩ nhiên chàng chẳng phải chờ Hoa Mãn Lâu vì Hoa Mãn Lâu và chàng vừa mới cùng chàng chia tay.

Đêm càng khuya càng tĩnh mịch, tĩnh mịch đến độ nghe rõ cả tiếng sương gieo xuống cánh hoa.

Bước chân ngoài hành lang dĩ nhiên chàng nghe rõ lắm.

Tiếng bước chân rất nhẹ nhàng, rất chậm chạp. Trái tim chàng đập loạn cả lên.

Tiếng bước chân đã dừng lại ở ngoài cửa.

Cánh cửa không cài then.

Một người nhẹ nhàng đẩy cửa tiến vào rồi từ từ khép cửa lại.

Trong nhà tối om. Thân hình người này cao hay thấp, nhỏ hay lớn cũng không nhận ra được.

Lục Tiểu Phụng chưa hỏi cô là ai mà dường như đã biết cô là ai rồi.

Tiếng bước chân càng nhẹ nhàng hơn, càng chậm chạp hơn. Cô chậm chạp đi tới đầu giường chậm chạp đưa tay khẽ sờ vào mặt chàng.

Tay cô vừa giá lạnh vừa mềm mại đem theo cả mùi thơm của hoa tươi.

Cô mò đến hàm râu của Lục Tiểu Phụng để chứng thực người nằm trên giường đúng là chàng.

Lục Tiểu Phụng vừa nghe tiếng y phục rơi xuống đất liền phát giác ra con người lỏa thể chui vào trong chăn của mình.

Thân hình cô đang giá lạnh và mềm như bún đột nhiên biến thành nóng hổi và run bần bật tựa hồ như chạm phải luồng điện.

Lục Tiểu Phụng cũng bị kích thích tưởng chừng cổ họng bị nút chặt lại.

Qua một lúc lâu, chàng mới nhẹ nhàng buông tiếng thở dài, miệng ấp úng :

-Tại hạ cảnh cáo cô nương là tại hạ... không thể đè nén được mối rạo rức trong người. Sao cô lại đến đây ?

Cô kia chẳng nói gì, người cô càng run hơn trước.

Lục Tiểu Phụng không nhịn được, xoay mình lại ôm chặt lấy cô. Người cô da thịt nhẵn như đoạn như lĩnh lập tức bị kích thích sồn mụn như da gà, lại giống như hồ nước mùa xuân bị luồng gió thổi quan thành gợn sóng.

Lục Tiểu Phụng đột nhiên đẩy cô ra la thất thanh :

-Người không phải... người là ai ?

Cô kia vẫn không lên tiếng, người co rúm lại.

Lục Tiểu Phụng đưa tay ra đụng vào ngực cô thì chẳng khác gì đụng vào luồng điện. Chàng rút tay về nói :

-Cô là tiểu biểu thư ?

Cô bé chẳng thể không thừa nhận cười khúc khích đáp :

-Ta biết người là tiểu biểu đệ.

Lục Tiểu Phụng nháy vọt lên tựa hồ trúng tên. Chàng hốt hoảng xằng giọng nói :

-Người đến đây làm chi ?

Thượng Quan Tuyết Nhi hỏi lại :

-Tại sao ta không đến được ? Vừa rồi người tưởng ta là ai ?

Nghe thanh âm tựa hồ cô đã nổi nóng.

Người thiếu nữ khó chịu nhất là lúc đang thân nhiệt với nam nhân mà lại bị đối phương tưởng lầm mình với người khác.

Lục Tiểu Phụng miệng lưỡi vốn không kém cỏi nhưng gặp tình trạng này chàng chẳng biết nói thế nào được.

Thượng Quan Tuyết Nhi cười lạt mấy tiếng dần giọng hỏi :

-Y đến được thì sao ta lại không đến được ? Huống chi...

Lục Tiểu Phụng thở dài ngắt lời :

-Vì tại hạ chung đụng với cô thì chẳng khác gì đã già con chơi trống bỏi.

Thượng Quan Tuyết Nhi nói :

-Ta đến đây để chứng minh cho người coi ta không còn là đứa trẻ nít và người phải tin ta không nói dối. Chẳng lẽ người lại tưởng ta yêu mến người ? Ta nói cho người hay người chớ nên hờn mình.

Tiếng thị mỗi lúc một lớn. Thị càng nói càng tức giận tưởng chừng muốn phát khóc. Lục Tiểu Phụng lòng lại nhũn ra. Chàng vươn tay vuốt đầu tóc cô, toan kiểm mấy lời an ủi.

Đột nhiên cửa phòng có người đẩy ra, Trong nhà đang tối om chợt sáng lòe.

Một người tay cầm đèn đứng ở trước cửa. Người này mặc áo bào trắng như tuyết, sắc mặt y lợt lạt. Chính là Thượng Quan Đan Phụng.

Lục Tiểu Phụng không nhìn được nổi bên lên muốn chui xuống gầm giường. Chàng không chịu nổi cái nhìn của Thượng Quan Đan Phụng.

Thượng Quan Tuyết Nhi rất dỗi bẽ bàng. Mặt thị ngây ra như đứa nhỏ đang ăn vụng kẹo bị người ta bắt gặp.

Nhưng thị lập tức phưỡn ngực mình trần trùng trục đứng dậy ngay. Thị ngó Lục Tiểu Phụng toét miệng cười hỏi :

-Sao người không bảo ta là y sắp tới để ta ra trước đi có phải hay hơn không ?

Thượng Quan Đan Phụng nhìn chăm chú vào mặt Thượng Quan Tuyết Nhi. Môi miệng nàng cũng run lên vì tức giận, không thốt ra lời.

Thượng Quan Tuyết Nhi khoác áo trường bào vào, ngang nhiên đi qua mặt Thượng Quan Đan Phụng. Bồng thị toét miệng cười nói :

-Thực ra tỷ tỷ không nên tức giận. Bọn đàn ông đều thế cả.

Thượng Quan Đan Phụng không nhúc nhích cũng không mở miệng. Toàn thân nàng tựa hồ cứng đờ.

Tiếng bước chân của Thượng Quan Tuyết Nhi mỗi lúc một xa rồi sau không nghe thấy nữa.

Thượng Quan Đan Phụng vẫn đứng nguyên chỗ, trợn mắt lên nhìn Lục Tiểu Phụng. Cặp mắt xinh đẹp của nàng đã long lanh ngấn lệ. Nàng lẩm bẩm :

-Thế cũng hay. Bây giờ mới biết công tử là hạng đàn ông như thế nào.

Nàng dậm chân mấy cái rồi xoay mình bỏ đi.

Nhưng Lục Tiểu Phụng đã chạy tới kéo nàng lại.

Thượng Quan Đan Phụng mím môi hỏi :

-Công tử... công tử còn nói gì nữa ?

Lục Tiểu Phụng thở dài đáp :

-Tại hạ bất tất phải nói gì nữa vì công chúa nên biết tại hạ đang chờ công chúa.

